

VEFEYAT

PROF. DR. OSMAN ESKİCİOĞLU HOCAMIZIN ARDINDAN

Prof. Dr. Mustafa YILDIRIM

1945 yılında Denizli'nin Göveçlik köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde bitirdikten sonra 1965 yılında İzmir İmam-Hatip Lisesinden mezun oldu. 1965-66 yılları arasında Bağdat'ta bulundu. İzmir Müftü Yardımcılığı, İmam-Hatip Lisesi Meslek dersleri öğretmenliği, İzmir Yüksek İslam Enstitüsü Öğretim Üyeliđi ve Müdür Yardımcılığı görevlerinde bulundu. 1979'da doktor, 1983 yılında Yrd. Doç., 1989 yılında da Doçent, 1996'da Profesör oldu. İngiltere, Almanya, Hollanda ve Amerika gibi ülkelerde çeşitli bilimsel faaliyetlerde bulundu. İngilizce ve Arapça bilmektedir.

Hocamızın ismi yazıldığında internette bulabileceğimiz kısa özgeçmişı bu şekilde. 73 yıllık bir ömrü řu birkaç satıra sığdırmak elbette mümkün değildir. Hele bu ömrün büyük bir kısmı ilimle geçmiş ise... Onun hakkında akranı olan, birlikte yola çıktıkları ve birlikte çalıştıkları hocalarımızın yazması daha uygun olurdu. Fakat birkaç kelam etmek bize düştü.

Kendisini DEÜ İlahiyat Fakültesinde doktora başladığım yıllarda tanıdım. Lisans döneminde öğrencisi olmadığım için bana bir doktora talebesi olmaktan öte bir hoca arkadaşı şeklinde değer verir her fırsatta düşüncelerini paylaşırdı. İyi bir medrese eğitimi almıştı. İmam hatip ve İlahiyat talebeliği dönemlerinde kendisine ders veren hocalar seviyesinde Arapça bilgisine sahip olduğunu okul arkadaşları anlatırlardı. Nitekim talebelik yıllarında Arapça kitap tercümeleri yapmıştır. Kestane pazarı eğitim kurumlarında uzun süre Arapça dersi vermiş ve o dönemde bu kurumda hizmet veren pek çok meşhur hocayla birlikte çalışmıştır. Bu sebeple sohbetlerinde zaman zaman bu şahsiyetlerle ilgili hatıralarını paylaşır ve onlarla ilgili tespit ve değerlendirmelerde bulunurdu. Bunlar arasında hala kamuoyunun gündeminde olan isimler de vardı. Bunları burada ifade etmek çok etik olmayacağı

için zikretmeyi uygun bulmuyorum. Bir cümle ile ifade etmek gerekirse o isimler hakkında yaptığı tespit ve değerlendirmelerinde ne kadar haklı olduğunu hepimiz yaşayarak öğrenmiş olduk.

Eskicioğlu, arkadaşlarının ifadesine göre, İzmir’de İslami finans temelli oluşturulan Akevler projesinin teorisyenlerinden idi. Hatta bazılarına göre rahmetli Necmettin Erbakan hocanın Adil Düzen projesine ciddi katkılar sağlamıştı. Çünkü o, derdi olan bir hocamızdı. Sürekli İslam ümmetinin sorunlarını dert edinir, bunlardan kurtulmanın yolları ile ilgili düşünce üretirdi. Kendisine destek olunmamasına sitem eder ve yalnız olduğunu sıkça dile getirirdi. Birlikte çalışmayı hayal ederdi. Oturup sohbet ettiği hemen her hocaya bu düşüncesini söyler, karşılık bulamayınca üzüldür bazen de hırçınlaşırdı. Bizim Prof. Dr. Abdülkadir Şener ve Prof. Dr. M. Cemal Sofuoğlu hocalarımızla yaptığımız meal çalışmamızdaki istikrarı takdir eder, birlikte benzer bir çalışmayı fıkıh alanında yapmamızı çok isterdi. Birlikte çalışmanın zorluklarını bilen biri olarak kendisine İmam Muhammed’in el-Asl adlı kitabını tercüme etmesini söyledim. Böyle bir çalışmayı kimsenin basmak istemeyeceğini söyleyerek isteksiz davrandı. Fakat bir şekilde bu tercümeyle başlaması için onu ikna ettim. Çalışmaya başladı ve bundan keyif almaya başladı. Artık yalnızlıktan dem vurmuyor, günlük olaylarla çok ilgilenmiyor, fırsat buldukça tercümeyle sarılıyordu. Zaman zaman “bunu yapıyoruz ama bunu kim basacak?” diyor, “hele bitsin Allah bir imkân verir” diye onu umutlandırıyordum. Yanına her uğradığımda onu bilgisayarın başında tercüme işiyle ilgilenir görüyordum. Zaman zaman tercüme ettiği metindeki görüşleri yorumluyor, eleştiriyor, çoğu zamanda hayret ve takdirlerini dile getiriyordu. Süresini hatırlamıyorum, fakat kısa zamanda beş ciltlik el-Asl tercümesini tamamladı. Çok geçmeden de emekli oldu ve maalesef bu tercümenin basımı gerçekleşmedi. Fakat hoca bu tercümeyle daha sonra PDF olarak internette yayınladı. Kanaatimce genel bir gözden geçirmek şartıyla bu tercümenin basılması ilim adına faydalı olacaktır. Bunu yapmak hocaya karşı bir vefa borcumuzdur diye düşünüyorum.

Hocanın zor yılları emeklilik sonrası başladı. Kitap, ders ve ilmi sohbet dışında bir dünyası olmayan hocalarımız için emeklilik maalesef bir zor geçiyor. Bazı hocalarımız toprak ve bahçeyle uğraşarak vakit geçiriyor, bazı hocalarımız eser yazıyor, bazıları da vakıf ve derneklerde ders ve sohbet yaparak zamanı değerlendiriyor. Vakıf ve dernekler genelde kendi zihin dünyalarıyla örtüşecek hocalara kapılarını açtıkları için, nevi şahsına münhasır olan, asla başkalarının güdümüne girmeyen, özgür ve özgün düşünceleri olan hocamız, böyle yerlerde sohbet imkânı bulamazdı. Fakat hocamız bir şekilde sosyal medyayla tanıştı ve onu kullanmayı öğren-

di. Kendini ifade etme, düşüncelerini özgürce yayınlama konusunda bu onun için müthiş bir fırsat oldu. İnternet ortamında Enfal sitesinde yazmaya başladı. Yazdıklarına cevap aldıkça heyecanı daha da arttı. Hastalığı ilerleyip güçsüz kalıncaya kadar yazmaya, tartışmaya devam etti.

Esikcioğlu hocam doçentlik sınavında jüri başkanıydı. Çok heyecanlıydım. Tatlı ve sakinleştirici tavrıyla beni çok rahatlatmıştı. Sonuç olumlu olunca o da mutlu olmuştu. Sık sık “Mustafa bey doçentliğini bana borçlusun, bunu unutma ha!” diye latife yapar sonra da gevrek gevrek gülerdi. Arkasından da “bu sözümü ciddiye almıyorsun değil mi?” diyerek nezaket gösterirdi. Hoş insandı. Ümmet sevdalısıydı. Ebû Hanife hayranıydı. Onunla tanışmak ve tartışmak istediğini söylerdi. Şimdi gerçek hayata göçtü. Umarım Ebû Hanife’yle tanışır. Fakat tartışır mı bilemem. Biraz tebessümle ifade etmem gerekirse, şayet tartışmaya girerse Ebû Hanife’yi epey meşgul eder diye düşünüyorum.

Bizler talebeleri ya da meslektaşları olarak belki de en çok hayıflanmamız gereken husus, kendisiyle sohbet, tartışmaya yeteri kadar zaman ayırmayıp onu bu yönden yalnızlığa mahkûm etmemizdir diye düşünüyorum. Hayatın hızlı akışı malesef bizi, sırf hocalarımız için değil, yakınlarımız ve dostlarımız için de aynı gaflete sürüklüyor. Çoğu kez hastalıklarından bile haberdar olamayabiliyoruz. Mesela Prof. Dr. Mehmet Şener hocamız uzun zamandır rahatsız. Vefat haberleri ile ancak hatırlıyoruz. Bu gidişle hepimiz aynı sonla karşılaşacağız. Bir harf değil binlerce harf öğrendiğimiz hocalarımıza borçlarımızı bilmem nasıl öderiz. Bir kardeşimizin hatırlatmasıyla sadece bir hatim okuyabildik. Umarım en azından dua ederek, sıkça hatırlayarak ve adını andıkça rahmet dileyerek bir nebze görevimizi yapmış oluruz. Ruhü şad olsun.

Başta söylediğim gibi bu yazıyı onun yanında ve yakınında olan hocalarımızdan birinin yazması daha uygun olurdu. Prof. Dr. Saffet Köse kardeşim benden böyle bir yazı rica edince bunu bir vefa borcu olarak kabul ettim ve duygularımı paylaşmaya çalıştım. Beni böyle bir şeye vesile ettiği için kendisine teşekkür ederim.

Bu arada Doç. Dr. Şükrü Selim Has hocama da rahmet diliyorum. Umarım onun adına da benim yazdıklarımın daha güzel bir paylaşım yapılır.

Bu vesileyle hayatta olan bütün hocalarımıza sıhhatli ve hayırlı ömürler, dar-ı bekâya intikal etmiş hocalarımıza ve bütün fukahaya da rahmet diliyorum. Cümlemiz için de yad-ı cemile vesile olacak hizmetler yapmayı niyaz ediyorum.